

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: I. N.
zastoupeného Organizací pro pomoc uprchlíkům, z.s., se sídlem
Kovářská 4, 19000, IČO 457 68 676

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, pošt. schr.
21/OAM, Nad Štolou 3, Praha 7

v řízení o žalobě ze dne 25. 4. 2022 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 4. 2022 č. j.
MV-192932-9/OAM-2021

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K.

1. Rozhodnutím Ředitelství služby cizinecké policie, Inspektorátu cizinecké policie na ML Praha – Ruzyně č. j. CPR-28234-27/PŘ-2021-930504 ze dne 14. 10. 2021 bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 1., 3., 4., zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU byla stanovena v délce 3 roky. V řízení bylo zjištěno, že žalobce pobýval na území ČR s dokladem jiné osoby a prokázal se jím jako dokladem vlastním a pravým, čímž porušil právní předpisy ČR, tedy nebyl držitelem platného cestovního dokladu a jakéhokoli platného oprávnění k pobytu na území ČR. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž namítal, že doba správního vyhoštění je nepřiměřeně dlouhá, neboť doba jeho neoprávněného pobytu na území ČR byla pouze několik hodin a jeho jednání tak nedosáhlo závažnosti dotčení veřejného zájmu odůvodňující délku stanoveného vyhoštění. Žalobce dále napadl závazné stanovisko ze dne 14. 10. 2021 vydané k možnosti jeho vycestování, dle něhož je jeho vycestování do země jeho posledního trvalého bydliště možné, ačkoli mu v případě návratu do Libanonu hrozí skutečné nebezpečí. Uvedl, z jakých důvodů má za to, že je závazné stanovisko nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a nesrozumitelnost s tím, že je považuje za nesprávné a nepřiměřené, když jeho zpracovatel zřejmě nevzal dostatečně v potaz současnou situaci a individuální okolnosti jeho případu a neopatřil si dostatečné podklady.

2. Žalobou napadeným rozhodnutím Ministerstva vnitra ČR ze dne 12. 4. 2022 č. j. MV-192932-9/OAM-2021 bylo odvolání žalobce zamítnuto s odůvodněním, že jím napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě správního posouzení stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozhodnutí ani v řízení nebyla zjištěna žádná pochybení správního orgánu prvního stupně. Žalovaný poukázal na to, že žalobce policistům IVP Praha Ruzyně ukázal ve svém mobilním telefonu fotografii datové stránky dokladu pro palestinské uprchlíky žijící v Libanonu a pokud mu byl libanonskými orgány takový doklad vydán, byl bezesporu registrován jako palestinský uprchlík a mohl požádat i o cestovní doklad. V důsledku toho se žalovaný neztotožnil s názorem žalobce, že mu jako uprchlíkovi nebyl vystaven cestovní pas a nemohl proto přicestovat legální cestou. Uvedl, že z bezpečnostního hlediska je značným rizikem tolerovat na území pobyt cizince, který přicestoval nelegálně a je srozuměn od prvních okamžiků s tím, že porušuje zákony, přičemž s nelegálním pobytem je spojena potenciální nemožnost zajistit si zákonným způsobem prostředky k obživě, což může vést následně k protiprávnímu jednání. Možná újma v soukromém životě žalobce, již může představovat nucené vycestování do země původu je přiměřená okolnostem. Doba, po níž nelze umožnit žalobci vstup na území, byla stanovena jako zcela přiměřená jeho počínání. K otázce případného skutečného nebezpečí hrozícího žalobci žalovaný uvedl, že žalobce do ČR přicestoval z Řecka, jež je bezpečnou zemí, a přesto se snažil o nelegální vstup do dalších států EU, ačkoli v nich nemá rodinné příslušníky ani jiné vazby. Jeho záměr se tak evidentně odvíjel od ekonomických pohnutek, neboť pokud by se skutečně cítil ohrožen, nepochybně by o mezinárodní ochranu požádal v první bezpečné zemi a nepodmiňoval by podání této žádosti příjezdem do Lucemburska, cíle své cesty. Žalobce dle žalovaného neprokázal žádný relevantní důvod bránící mu v návratu do domovského státu, neboť údajná a nijak doložená hrozba pronásledování, případně uvěznění či usmrcení podporovateli hnutí Hizballáh ještě sama o sobě nemusí automaticky způsobovat jeho pronásledování či perzekuci ve smyslu čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalovaný odkázal na závazné stanovisko ev. č. ZS52514 ze dne 14. 10. 2021 k možnosti

vycestování potvrzené ministrem vnitra, dle něhož je vycestování žalobce do Libanonu možné s ohledem na to, že překážku vycestování lze v případě nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení či trestu shledat pouze tam, kde je takové nebezpečí reálné, skutečné a bezprostředně existující, nikoli tam, kde vůbec nastat nemusí či může nastat jedině v případě přidružení se jiných okolností, kumulací různých neočekávaných situací nebo výskytu skutečností, které dosud nelze dopředu předjímat. Poukázal na to, že ačkoli se žalobce cítil v Libanonu ohrožen na životě, o osud své matky, manželky a 18 měsíční dcery, jež tam zůstaly, neprojevil nejmenší obavy. Domněnky žalobce, že by mohl být po svém návratu do Libanonu vystaven určitým hrozbám, nejsou podloženy ničím, co by se dalo ve vztahu k jeho osobě označit jako skutečné nebezpečí ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců. ICP Praha Ruzyně zjistil stav projednávané věci způsobem nevzbuzujícím důvodné pochybnosti, shromáždil dostatek informací, ověřil neoprávněné užití žalobcem předkládaného dokladu, neexistenci víza či jiného oprávnění k pobytu v policejních evidencích a prokázal skutkové naplnění jednání, jež dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 1., 3. a 4. zákona o pobytu cizinců umožňuje postihnout uložením správního vyhoštění až na 5 let za každé z těchto jednání a zabýval se i tím, zda vydání rozhodnutí o správním vyhoštění nebrání zákonná překážka obsažená v ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců i přiměřenosti rozhodnutí ve vztahu k jednání žalobce. Postupoval proto v souladu se zákony a ostatními právními předpisy i mezinárodními smlouvami a rozhodnutí vydal na základě správního posouzení stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, přičemž v rozhodnutí nebyla zjištěna žádná pochybení správního orgánu prvního stupně.

II.

Žaloba

3. Žalobce v podané žalobě namítal porušení § 3 správního řádu spočívající v nedostatečně zjištěném skutečném stavu věci, porušení § 68 odst. 3 správního řádu z důvodu, že nejsou zřejmé úvahy, jimiž se žalovaný řídil při hodnocení podkladů a výkladu právních předpisů, porušení § 36 odst. 3 správního řádu, neboť s ohledem na to, že je žalobce vázán závazným stanoviskem ministra vnitra ČR, je takové vyjádření bezcenné, když dochází k situaci, kdy se žalobce nemůže efektivním způsobem vyjádřit k překážkám vycestování tak, aby jeho vyjádření mohlo být ve vztahu k závěru řízení potenciálně rozhodné a tento formalismus zabraňuje zjištění skutečného stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Dále namítal porušení § 179 odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců, neboť existují v jeho případě důvody znemožňující vycestování, porušení čl. 3 Evropské úmluvy o lidských právech, neboť rozhodnutí a závazné stanovisko ministra vnitra je v rozporu se zákazem mučení a nelidského zacházení, resp. s článkem 7 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Dále má za to, že byla nepřesně posouzena možnost skutečného nebezpečí v případě jeho návratu do země původu ve smyslu § 179 odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců. Žalobce nesouhlasil se závěrem závazného stanoviska ministra vnitra ČR, že jeho vycestování do země původu je možné. Libanon opustil z obav o život z důvodu jeho neochoty bojovat za hnutí Hizballáh, přičemž ze spisu nelze jednoznačně dovodit, že jeho navrácením nedojde k porušení čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod. Žalobce upozornil na rozpor konkrétních objektivních informací uvedených v podkladových dokumentech se závěrem závazného stanoviska MV, neboť na základě těchto informací se jeví jako zcela nepřipustné, aby obsah závazného stanoviska vyplýval ve prospěch jeho návratu do Libanonu, neboť existuje skutečné nebezpečí, jež by žalobci v takovém případě mohlo hrozit. Žalobci dále není z napadeného rozhodnutí zřejmé,

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K.

z jakých důvodů byla jako přiměřená stanovena tříletá doba, po niž mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, a má v té souvislosti zato, že tímto došlo k překročení mezí správního uvážení, jež jsou omezovány principem legitimního očekávání. Z výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí i jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Ve vyjádření k žalobě ze dne 10. 5. 2022 žalovaný zrekapituloval správní řízení s tím, že odvolací správní orgán zcela po právu potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně o správním vyhoštění, neboť bylo jednoznačně zjištěno, že žalobce se dopustil porušení právních předpisů a pobýval na území ČR, ačkoliv k tomu nebyl oprávněn, bez víza a platného cestovního dokladu. I z odůvodnění napadeného rozhodnutí plyne závěr opřený o velmi podrobné informace o zemi původu, že vycestování žalobce do Libanonu je možné. Doba platnosti správního vyhoštění byla stanovena s přihlédnutím ke všem okolnostem, po zhodnocení všech důkazů jednotlivě a v jejich vzájemné souvislosti, po zhodnocení společenské nebezpečnosti jednání žalobce, jeho pohnutek a míry zavinění, jako přiměřené opatření. Žalovaný proto odmítá námitky žalobce, neboť postupoval v souladu se správním řádem i jednotlivými ustanoveními zákona o pobytu cizinců na území ČR a nebyly ani shledány žádné důvody, jež by vydání správního vyhoštění znemožňovaly, přičemž skutkový stav byl zjištěn řádně. Žalobou nebylo zpochybněno napadené rozhodnutí ani rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

IV.

Posouzení věci soudem

5. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

6. Ve věci bylo v souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodnuto bez jednání.

V.

Rozhodnutí soudu

7. Žaloba je nedůvodná.

8. Ze správního spisu Policie ČR Ředitelství služby cizinecké policie ICP na ML Praha – Ruzyně č. j. CPR-28234/PŘ-2021-930504 a správního spisu žalovaného zjistil soud následující skutečnosti: Žalobce předložil dne 13. 10. 2021 při pobytové kontrole bezprostředně po příletu linky z Atén na mezinárodním letišti Václava Havla Praha cestovní pas Francie vydaný na jméno K. Y., nar. X., st. přísl. FRA, přičemž jeho vizuální kontrolou vzniklo podezření, že doklad je pravý, avšak osoba, která ho předkládá, není jeho oprávněným držitelem, což následně potvrdilo i provedené odborné posouzení. Žalobce následně uvedl, že jeho jméno je N. I., nar. X., st. přísl. PSE, CP BEZ. Výsledek lustrace v dostupných policejních evidencích byl negativní. Žalobce byl téhož dne omezen

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K.

na osobní svobodě dle § 27 odst. 1 písm. a), odst. 2 z. č. 273/2008 Sb. v platném znění, přičemž neprojevil úmysl zažádat o mezinárodní ochranu a nežádal o vyrozumění velvyslanectví Palestiny. Při vyhodnocení žalobcem předloženého cestovního dokladu bylo zjištěno, že tento je pravý, neobsahuje žádné neoprávněné změny či zásahy, ale žalobce není jeho oprávněným držitelem.

9. Při výslechu žalobce uvedl, že jeho státní příslušnost je Palestinská samospráva, národnosti je arabské, jeho bydliště je v Libanonu, v uprchlickém táboře. Z Libanonu odešel z obavy o svůj život, neboť před dvěma lety byl unesen hnutím Hizballáh a přesvědčován, aby s nimi šel bojovat do Sýrie, což odmítal a v důsledku toho byl mlácen a mučen, byl zachráněn pracovníky Červeného kříže a umístěn do tábora pro palestinské uprchlíky. Z obavy o život uprchl z Libanonu do Turecka, odtud do Řecka a následně do ČR. Cílem jeho cesty je Lucembursko, kde chce požádat o mezinárodní ochranu a sloučení rodiny, neboť jeho matka, manželka a 18ti měsíční dcera zůstaly v uprchlickém táboře v Libanonu. Předložený cestovní doklad si obstaral nelegálně, stejně tak vstoupil na území EU, ale neměl jinou možnost. K ČR nemá žádné vazby, o azyl dosud nikde nežádal, je zdravý, bez finančních prostředků na složení finanční záruky, má cca 500 Euro. Nemůže se vrátit do Řecka, neboť by byl vrácen do Turecka a následně do Sýrie, kde by byl, v případě, že by se dostal do rukou syrského režimu, mučen a zabit, neboť byl hnutím Hizballáh nucen, aby bojoval proti syrské opozici.

10. Ze závazného stanoviska MV ČR k možnosti vycestování ev. č. ZS52514 ze dne 14. 10. 2021 vyplývá, že žalovaný vycházel z výpovědi žalobce a informací ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Libanonu, konkrétně z Informace OAMP MV ČR- Libanon – Postavení Palestinců registrovaných UNRWA v Libanonu ze dne 20. 1. 2020 a Informace OAMP- Libanon – Politická situace, Hizballáh, sunnitský extrémismus, bezpečnostní situace ze dne 4. 11. 2019. Ve stanovisku je konstatováno, že v Libanonu se žalobce narodil a žil až do svého odchodu v roce 2021, nadále zde pobývají členové jeho rodiny, a proto jej správní orgán posuzoval pouze ve vztahu k této zemi a hodnotil, zda v jeho případě existuje v současné době důvod pro shledání nemožnosti vycestování ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců, přičemž žalobce neuvedl a správní orgán nenalezl žádné skutečnosti, na základě nichž by žalobci mohlo v případě návratu do Libanonu hrozit skutečné nebezpečí ve smyslu ustanovení § 179 zákona o pobytu cizinců, tedy porušení čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. O skutečných motivech odchodu žalobce z Libanonu a případného pobytu v Lucembursku, kam měl žalobce namířeno, svědčí, že pokud by se skutečně obával o svoji bezpečnost či dokonce život, zcela jistě by žádal o mezinárodní ochranu v první bezpečné zemi, kterou po vstupu na území EU projížděl, což však neučinil. Žalobce neuvedl, že by měl v Libanonu jakékoliv problémy s tamními státními orgány, tím méně pak na úrovni mučení či nelidského a ponižujícího zacházení. V souvislosti se zadržením žalobce skupinou Hizballáh dospěl správní orgán k názoru, že se jednalo čistě o kriminální aktivitu ze strany únosců. Za naprosto zásadní v té souvislosti správní orgán považuje fakt, že přestože žalobce s touto skupinou odmítl spolupracovat, byl propuštěn. Hizballáh rozhodně nelze považovat za součást oficiálních libanonských státních struktur či státních orgánů a naprosto jej nelze označit za státní orgán, stranu či organizaci ovládající Libanon. Správní orgán tak má na základě výše uvedených informací o Libanonu za dostatečně prokazané, že oficiální libanonské státní orgány jsou na jimi kontrolovaném území, jehož je většina, schopny žalobci zajistit před jednáním členů organizace Hizballáh dostatečnou a účinnou ochranu. Správní orgán nenalezl žádné skutečnosti, na základě nichž by žalobci

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K.

mohla v případě návratu do Libanonu hrozit vážná újma uložením či vykonáním trestu smrti či přímé a bezprostřední nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení či trestání, ev. vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k němu za vážnou újmu dle § 179 zákona o pobytu cizinců. Konstatoval, že překážku vycestování lze shledat pouze tam, kde je nebezpečí mučení, nelidského a ponižujícího zacházení reálné, skutečné a bezprostředně existující, nikoli tam, kde vůbec nastat nemusí, či může nastat jedině v případě přidružení se jiných okolností, kumulací různých neočekávaných situací či výskytu skutečností, které dosud nelze dopředu předjímat. Žalobce je dospělý, plně právně způsobilý, schopen se o sebe v dostatečné míře postarat a má možnost jím zmíněné problémy vyřešit v Libanonu, případně přestěhováním v rámci něj. Žalobce neuvedl, že by měl v Libanonu jakékoliv problémy s tamními správními orgány či že by mu mělo hrozit něco konkrétního ze strany státních orgánů či bezpečnostních složek, tím méně pak na úrovni mučení či nelidského a ponižujícího zacházení, a z tohoto důvodu nebyly shledány důvody ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců, jež by znemožňovaly jeho vycestování do Libanonu jako země jeho posledního místa trvalého bydliště, a jeho vycestování je tudíž možné.

11. Ze zprávy MV ČR Libanon Informace OAMP 4. listopadu 2019 Politická situace, Hizballáh, sunnitský extrémismus, bezpečnostní situace mj. vyplývá, že celková populace Libanonu zahrnuje cca 4,5 milionu občanů a přibl. 1,3 milionu uprchlíků, kteří přišli z oblastí válečných konfliktů v Sýrii a v Iráku, dále zde žijí již téměř 70 let palestínští uprchlíci.

12. Ze zprávy MV ČR Libanon Informace OAMP 20. 1. 2020 Postavení Palestinců registrovaných UNRWA v Libanonu vyplývá, že ve srovnání s palestinskými uprchlíky kdekoli na světě, čelí uprchlíci žijící v Libanonu bezprecedentnímu stavu politického, ekonomického a sociálního vyloučení, nemohou získat přístup k veřejným zdravotním a vzdělávacím službám či vlastnit půdu, v mnoha oblastech je jim zakázáno vykonávat zaměstnání a jsou závislí na UNRWA jako jediném poskytovateli vzdělání, zdravotní péče a sociálních služeb, nemohou získat libanonské občanství a jsou tak považovány za osoby bez státní příslušnosti, nemají oficiální doklady totožnosti, jež by jim umožnily cestovat do zahraničí.

13. Ze zprávy MV ČR Libanon Informace OAMP, 18. ledna 2022 Politická situace, Hizballáh, sunnitský extrémismus, bezpečnostní situace vyplývá, že členství v Hizballáhu bylo dříve nabízeno celou řadu měsíců prověřovaným uchazečům, kteří se plně ztotožní s nábožensko-politickým programem, avšak po zapojení se do konfliktu v Sýrii byl zintenzivněn nábor v šíitské libanonské komunitě včetně školení a finančních pobídek a nábor nových členů se opírá především o náboženskou oddanost, opozici vůči Izraeli a oddanost šíitským hodnotám a nabízí výhody, jež motivují dobrovolníky.

14. Rozhodnutím Ředitelství služby cizinecké policie č.j CPR-28234-29/PŘ-2021-930504 ze dne 14. 10. 2021 byl žalobce zajištěn za účelem správního vyhoštění podle ustanovení § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. na dobu 40 dnů ode dne omezení osobní svobody. Žalobce byl téhož dne poučen o tom, že je oprávněn podat žádost o udělení mezinárodní ochrany, čehož nevyužil. Dne 15. 10. 2021 byl žalobce umístěn do Zařízení pro zajištění cizinců v Balkové, dle záznamu ve správním spise byl dne 10. 4. 2022 propuštěn ze ZZC Balková, v současné době není evidován v ISZR a zdržuje se na soudu neznámém místě.

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K.

15. V rámci odvolání ze dne 26. 10. 2021 proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně o správním vyhoštění žalobce napadl i závazné stanovisko OAMP MV ČR, jež bylo podkladem rozhodnutí s odůvodněním, že mu v případě návratu do Libanonu hrozí skutečné nebezpečí s tím, že Hizballáh si udržuje silný vliv nad výraznými částmi Libanonu, přičemž libanonská vláda není schopna efektivně uplatňovat státní moc a zajistit ochranu osobám stíhaným touto skupinou. V té souvislosti vydal ministr vnitra ČR dne 23. 3. 2022 závazné stanovisko k možnosti vycestování žalobce a potvrdil závazné stanovisko OAMP MV ČR ze dne 14. 10. 2021 a konstatoval, že vycestování žalobce do země jeho posledního trvalého bydliště, tedy do Libanonu, je možné. Tento závěr odůvodnil pečlivým seznámením s podklady zohledněnými v rámci zpracování napadeného závazného stanoviska, následně obstaranými informacemi ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Libanonu. Tyto informace jsou součástí správního spisu a jejich obsah je uveden výše. Ministr se ztotožnil se závěry vydaného závazného stanoviska OAMP MV ČR a dospěl ke shodnému závěru, že žalobci v případě návratu do Libanonu nehrozí nebezpečí vážné újmy a nebyly proto shledány důvody znemožňující jeho vycestování dle § 179 zákona o pobytu cizinců.

16. Dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 1., 3., a 4 zákona o pobytu cizinců *“Policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, prokáže-li se cizinec při hraniční nebo pobytové kontrole dokladem, který je padělán, anebo dokladem jiné osoby jako dokladem vlastním, pobývá-li cizinec na území bez platného cestovního dokladu, ač k tomu není oprávněn, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.”*

17. Dle § 179 odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců *„Vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu tam hrozilo skutečné nebezpečí. Za skutečné nebezpečí se podle tohoto zákona považuje navrácení v rozporu s článkem 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.”*

18. Žalobce v žalobě namítal nedostatečně zjištěný skutečný stav věci, kdy mělo být žalovaným přihlíženo pouze ke skutečnostem svědčícím v jeho neprospěch s tím, že závazné stanovisko ministra vnitra o tom, že jeho vycestování do země původu je možné, je nezákonné, v rozporu s článkem 3 Úmluvy, resp. článkem 7 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, dále byla nepřesně posouzena možnost skutečného nebezpečí v případě návratu žalobce do země původu ve smyslu § 179 odst. 1, 2 zákona o pobytu cizinců. Namítal, že se obává o svůj život z důvodu neochoty bojovat za hnutí Hizballáh, přičemž správní orgán v té souvislosti zaujal negativní stanovisko bez nejmenší snahy zjistit objektivní stav bezpečnostní situace v zemi původu. Poukázal na rozpor závěru závazného stanoviska MV a informací uvedených v Informaci OAMP, z nichž vyplývá, proč žalobce nemohl přicestovat do Evropy legální cestou. Tyto informace potvrzují, že se žalobce skutečně nemohl obrátit na libanonské orgány, neboť ty vůbec neovládají území, kde se žalobce nacházel. Na základě těchto informací se jeví jako zcela nepřípustné, aby obsah závazného stanoviska vyplýval ve prospěch návratu žalobce, neboť existuje skutečné nebezpečí, jež by mu v Libanonu mohlo hrozit.

19. Při hodnocení této námitky soud vycházel z výpovědi žalobce ze dne 14. 10. 2021 a

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K.

podkladů pro rozhodnutí uvedených výše. Existenci nebezpečí hrozícího mu v Libanonu žalobce odůvodnil tím, že byl před dvěma roky unesen hnutím Hizballáh a byl přesvědčován, aby s ním šel bojovat do Sýrie, což odmítal a byl proto mlácen a mučen. Následně byl vyhozen na ulici s tím, že jestli jej ještě potkají a nepůjde s nimi bojovat, zabijí jej. V řízení bylo zjištěno, že žalobce uvedl jako svoji státní příslušnost Palestinskou samosprávu a řadí se ke skupině palestinských uprchlíků usazených v Libanonu, kde se již narodil a kde před svým odchodem do Evropy celý život žil, přičemž naposledy žil spolu s rodinou v uprchlickém táboře. Libanon opustil z důvodu obavy o život pramenící z jeho neochoty bojovat za hnutí Hizballáh, k čemuž byl vyzván. Situaci v Libanonu se s ohledem na působení hnutí Hizballáh zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 3. 2017 č. j. 7 Azs 57/2017-22, jehož závěry jsou relevantní i pro tuto věc a zároveň jsou ve shodě s informacemi shromážděnými v tomto řízení. V uvedeném rozhodnutí NSS uvedl, že ze shromážděných podkladů vyplývá, že vstup do hnutí Hizballáh je založen na dobrovolnosti a oddanosti ideologii a nevyplývá z nich, že by byl založen na bázi nuceného odvodu, jehož se stěžovatel obává. Pokud jde o bezpečnostní situaci v Libanonu, tuto sice nelze popsat jako bezproblémovou, na druhé straně nevykazuje znaky mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. V uvedeném rozsudku soud rovněž poukázal na možnost stěžovatele vyhnout se případnému verbování ze strany příslušníků tohoto hnutí tím, že se přestěhuje z jihu Libanonu na jiné místo v rámci země původu a odkázal na konkrétní soudní rozhodnutí řešící možnost řešení lokálních problémů vnitřním přesídlením.

20. Z výpovědi žalobce v rámci správního řízení vyplynulo, že neměl v Libanonu jakékoliv problémy s tamními státními orgány ani bezpečnostními složkami. Před dvěma lety byl jednorázově členy hnutí Hizballáh přesvědčován, aby za toto hnutí bojoval v Sýrii. Když to odmítal, byl mlácen a mučen, avšak přesto byl následně propuštěn na svobodu s tím, že jestli jej ještě potkají a nepůjde s nimi bojovat, tak jej zabijí. Tuto skutečnost žalobce nikde neoznámil, neřešil. Soud se shoduje se žalovaným, že takový postup únosců svědčí pro to, že se jednalo o jejich kriminální aktivitu, nikoli o jednání dosahující intenzity pronásledování. Následně byl žalobce pracovníky Červeného kříže umístěn do tábora pro uprchlíky. S ohledem na jednání únosců, kteří žalobce i přes jeho neochotu připojit se k hnutí propustili, a s ohledem na výše zmíněnou skutečnost, že vstup do hnutí Hizballáh je založen na dobrovolnosti, má soud zato, že možnost, že by žalobce byl nucen zapojit se proti své vůli do bojů v Sýrii v rámci hnutí Hizballáh, není bezprostředně hrozícím skutečným nebezpečím, jež má na mysli § 179 zákona o pobytu cizinců. Žalobce nebyl v Libanonu nijak politicky aktivní, a jak vyplývá ze závazného stanoviska k možnosti vycestování, Hizballáh nelze v žádném případě považovat za součást oficiálních libanonských státních struktur či orgánů a oficiální libanonské státní orgány jsou na jimi kontrolovaném území, jehož je většina, schopny žalobci před jednáním členů organizace zajistit dostatečnou a účinnou ochranu. Toto potvrzuje skutečnost, že žalobce po uvedené události našel azyl v uprchlickém táboře, kde žil spolu se svou matkou, manželkou a několikaměsíční dcerou a v souvislosti s životem v něm již žádné problémy či hrozící nebezpečí nezmiňuje. Kromě toho nelze odhlédnout od zmíněné možnosti vnitřního přesídlení v rámci Libanonu z oblasti kontrolované Hizballáhem na území, jež tímto hnutím ovládáno není. Vnitropolitická a bezpečnostní situace v Libanonu není rozhodně bezproblémová, avšak není natolik vyhrocená, aby vykazovala znaky mezinárodního či vnitřního ozbrojeného konfliktu a v důsledku toho žalobci hrozilo skutečné nebezpečí. Pokud se za uvedené situace žalobce rozhodl nelegálně vycestovat do

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K.

Evropy, kde nemá žádné příbuzné ani jiné vazby, a v žádném státě, jímž projížděl, nepožádal o mezinárodní ochranu, lze se ztotožnit se závěrem žalovaného, že se záměr žalobce odvíjel od ekonomických pohnutek. S touto domněnkou koresponduje i skutečnost, že cílem žalobcovy cesty bylo Lucembursko, ačkoli ani k této zemi nemá žádné vazby. V případě, že by důvodem vycestování žalobce z Libanonu byla skutečně snaha vyhnout se reálně a bezprostředně hrozícímu skutečnému nebezpečí, pak má soud zato, že by cílem jeho cesty byla první země, kde by mohl požádat o mezinárodní ochranu. Žalobce však vstoupil nelegálně na území několika států a o mezinárodní ochranu v žádném z nich nepožádal.

21. Po zhodnocení výpovědi žalobce a shromážděných informací o zemi původu, nelze dle názoru soudu dospět k závěru, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo skutečné nebezpečí ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců, byť si je soud vědom toho, že jakožto palestinský uprchlík v Libanonu náleží ke značně zranitelné skupině obyvatel, jejíž obtížné postavení je popsáno ve zprávě Libanon Informace OAMP z 20. 1. 2020 Postavení Palestinců registrovaných UNRWA v Libanonu, jež byla jedním z podkladů pro rozhodnutí. Samotná nepříznivá situace palestinských uprchlíků v Libanonu spolu s výše uvedeným incidentem s členy hnutí Hizballáh však nemůže vést k závěru, že žalobci v Libanonu reálně a bezprostředně hrozí skutečné nebezpečí.

22. Z uvedené informace dále vyplývá, že Palestiňští uprchlíci nemají oficiální doklady totožnosti, které by jim umožnily cestovat do zahraničí a mohou tak narazit na potíže při cestování po Libanonském území či riskují zadržení za to, že u sebe nemají doklady totožnosti. Tato skutečnost dle žalobce vysvětluje, proč nemohl do Evropy přicestovat legální cestou. V té souvislosti je třeba uvést, že žalobce ukázal při kontrole policistům ICP Praha Ruzyně svůj mobilní telefon a v něm fotografii datové stránky dokladu pro palestinské uprchlíky žijící v Libanonu č. 799539 A vydaného Libanonskou republikou na jeho jméno s tím, že je státním příslušníkem Palestinské samosprávy. Ze shromážděných podkladů není soudu zřejmé, zda tento doklad je dokladem, který žalobci umožňuje cestovat do zahraničí, každopádně z existence dokladu vyplývá, že žalobce byl jako palestinský uprchlík registrován a o cestovní doklad mohl požádat. Za situace, kdy žalobci nebylo uděleno žádné oprávnění k pobytu ani vízum, jež by jej opravňovalo ke vstupu a pobytu na území ČR, není ani případná nemožnost získat oficiální doklad totožnosti umožňující cestovat do zahraničí vysvětlením či dokonce omluvou pro to, že žalobce do ČR přicestoval nelegální cestou, prokazujíc se dokladem jiné osoby jako dokladem vlastním. Skutečnost, že žalobce disponoval dokladem pro palestinské uprchlíky žijící v Libanonu, zároveň dokládá, že by se na něj nevztahovaly ve výše uvedené zprávě zmíněné potíže při cestování po Libanonském území, jež by omezovaly či dokonce vylučovaly možnost jeho vnitřního přesídlení.

23. Za situace, kdy žalovaný shromáždil výše uvedené podklady pro své rozhodnutí, z nichž vycházel, nelze souhlasit s námitkou žalobce, že správní orgán zaujal negativní stanovisko bez nejmenší snahy zjistit objektivní stav bezpečnostní situace v zemi původu. Soud má zároveň za to, že zde není žalobcem tvrzený rozpor mezi informacemi uvedenými v podkladových dokumentech a závěrem závazného stanoviska MV ČR ze dne 14. 10. 2021 ani závazného stanoviska ministra MV ČR ze dne 23. 3. 2022, že vycestování žalobce do Libanonu je možné. Soud přezkoumal rozhodné skutečnosti, na nichž byla založena závazná stanoviska k posouzení podmínek § 179 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a dospěl k závěru, že v obou závazných stanoviscích byly

vzaty v potaz informace obsažené v podkladech pro rozhodnutí týkající se politické a bezpečnostní situace v Libanonu a postavení Palestinců v kontextu individuálního příběhu žalobce, okolnosti jeho pobytu v Libanonu před odchodem ze země, byly posouzeny jeho hlavní motivy k odchodu z Libanonu a zároveň bylo vzato v potaz postavení hnutí Hizballáh v Libanonu, aniž by bylo snižováno jeho dominantní postavení a zároveň byla zhodnocena míra nebezpečí hrozící žalobci v případě návratu do Libanonu. Tyto informace o zemi původu žalobce, o něž se opírají závěry obou závazných stanovisek, jsou součástí správního spisu a soud tak ověřil jejich obsah, relevanci a věrohodnost, přičemž tyto informace jsou ve shodě s informacemi zmíněnými v rozhodnutí NSS citovaném výše, které byly shromážděny v jím projednávané věci.

24. Žalobce dále namítal nepřiměřenost stanovené doby tří let, po niž mu nelze umožnit vstup na území členských států EU. Žalobce má v té souvislosti za to, že ve skutkově obdobných případech dochází k nedůvodným rozdílům ohledně stanovení doby, po niž nelze cizincům umožnit vstup na území členských států EU, není mu z napadeného rozhodnutí zřejmé, z jakých důvodů bylo v jeho případě konstatováno, že stanovená tříletá doba je přiměřená, a žalobce se proto domnívá, že v jeho případě došlo k překročení mezí správního uvážení.

25. Jak vyplývá z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, při stanovení této doby bylo přihlédnuto ke všem polehčujícím i přitěžujícím okolnostem, které byly konkretizovány, byla vzata v potaz povaha a závažnost žalobcova jednání a jím dotčeného veřejného zájmu, jeho osobní a rodinná situace, rozsah vazeb žalobce na ČR, jeho imigrační historie, věk a zdravotní stav. V žalobou napadeném rozhodnutí se žalovaný zabýval úmyslem zákonodárce zpřísnit, novelizací provedenou zákonem č. 176/2019 Sb., postih cizinců bez cestovních dokladů či uvádějících nepravdivé informace spočívající v době, po niž nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU a konstatoval, že žalobci byla tato doba stanovena v horní polovině zákonného rozpětí s tím, že je zcela přiměřená počínání žalobce.

26. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 2. 2014, čj. 8 As 109/2013-34, konstatoval, že „[r]ozhodnutí o správním vyhoštění musí sledovat zásadu proporcionality, která spočívá v požadavku, aby intenzita zásahu do práv cizince byla přiměřená významu veřejného zájmu, k jehož ochraně má zásah, reprezentovaný rozhodnutím o správním vyhoštění, sloužit. Ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců obsahuje výčet kritérií, které je nutno vážit při rozhodování o možnosti správního vyhoštění cizince. Správní orgán musí vedle jednotlivých aspektů obsažených v § 174a zákona o pobytu cizinců zohlednit i další obdobná kritéria, budou-li v konkrétním řízení zjištěna. Správní orgán nemusí všech jedenáct kritérií v rozhodnutí výslovně vyjmenovávat. Je však třeba trvat na požadavku, aby z rozhodnutí bylo zřejmé, že ve vztahu k nim činil skutková zjištění a posuzoval je.“ Z výše uvedeného vyplývá, že správní orgány nejsou povinny při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění v odůvodnění správních rozhodnutí vyjmenovat veškerá kritéria obsažená v § 174a zákona o pobytu cizinců, přiměřenost dopadů rozhodnutí je však nezbytné posoudit komplexně, na základě informací zjištěných v konkrétní věci.

27. Soud se shodně se žalovaným ztotožňuje se závěry správního orgánu prvního stupně přijatými na základě zhodnocení výše uvedených a pro rozhodnutí důležitých skutečností. Stanovenou dobu, po niž nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, soud shledává přiměřenou daným okolnostem, neboť žalobce se dopustil jednání popsanych v § 119 odst. 1 písm. b) bod 1., 3. a 4 zákona o pobytu cizinců. Maximální doba, po niž nelze

žalobci umožnit vstup na území členských států EU přitom může být v souladu s tímto zákonným ustanovením stanovena až na dobu 5 let za každé v jednotlivém bodě uvedené jednání. Přesto byla správním orgánem tato doba stanovena na 3 roky, tedy nikoli na maximální možnou dobu stanovenou zákonem. Zároveň nelze odhlédnout ani od skutečnosti, že krátkost doby neoprávněného pobytu žalobce v ČR byla dána výlučně dobou kontroly žalobce, jež byla provedena bezprostředně po jeho výstupu z letadla, při níž bylo zjištěno, že se prokazuje cestovním dokladem jiné osoby a nedisponuje jakýmkoliv platným povolením k pobytu. Odhlédnout nelze ani od závažnosti jednání žalobce a povahy a závažnosti jednáním žalobce dotčeného veřejného zájmu. S ohledem na to, že přijatý závěr správního orgánu prvního stupně o přiměřenosti stanovené doby, s nímž se žalovaný ztotožnil, byl dostatečně odůvodněn, nepovažuje soud námitku žalobce, že v jeho případě došlo k překročení mezí správního uvážení, za důvodnou.

28. Na základě výše uvedeného má soud za to, že napadené rozhodnutí je řádně odůvodněno přesvědčivými argumenty a informacemi pocházejícími jak od žalobce, tak z různých nezávislých zdrojů a je tak zřejmé, že nebylo učiněno na základě libovůle. Rovněž je třeba podotknout, že považoval-li žalobce zjištěný stav za nedostatečný, nebránilo mu nic v tom předložit správním orgánům další podkladový materiál či uvést jiná relevantní tvrzení. S ohledem na uvedené nepovažuje soud postup správních orgánů v rozporu s ustanoveními § 3, § 50 odst. 3 či § 2 odst. 4 správního řádu, neboť má zato, že skutečný stav věci byl zjištěn dostatečným způsobem a bylo přihlíženo ke všem skutečnostem bez ohledu na to, zda svědčily ve prospěch či neprospěch žalobce. Stejně tak přijaté rozhodnutí odpovídá veřejnému zájmu a okolnostem daného případu.

29. Jak vyplývá ze správního spisu, není pochyb o naplnění skutkové podstaty uvedené pod § 119 odst. 1 písm. b) bod 1., 3. a 4. zákona o pobytu cizinců, přičemž žalobce si byl nelegálnosti svého jednání plně vědom. S ohledem na shora uvedené nepovažuje soud napadené rozhodnutí za nepřiměřené z pohledu § 174a téhož zákona. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soud proto žalobu zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s., neboť ji shledal nedůvodnou (výrok I. rozsudku).

VI.

Náklady řízení

30. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jež měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána (výrok II. rozsudku).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K.

Plzeň dne 7. 6. 2022

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K.